

Les emissions de CO₂ del gegant xinès creixen a gran velocitat, sobretot per les centrals de carbó. A la imatge, una obrera treballant a la mina.

Una revisió més eficaç i més justa per a Kyoto

El Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic (IPCC), integrat per científics d'un centenar de països, sosté que hi ha un 90% de probabilitats que els causants de l'escalfament del planeta siguin els éssers humans i la política que duen a terme, especialment pel que fa a la producció i al consum d'energia. En aquest context, una dècada després d'haver-se signat el tractat de Kyoto, delegats de 190 països es reuneixen a Bali (Indonèsia) fins el 14 de desembre per analitzar el grau de compliment d'aquells acords, que estableixen que els països desenvolupats haurien de reduir les emissions de CO₂ d'un 5% de mitjana anual entre el 2008 i el 2012. Però no tots els paï-

La XIII Conferència de l'ONU sobre Canvi Climàtic intentarà renovar el pacte contra l'escalfament global per al 2012. Els Estats Units estaran sols, perquè Austràlia, que tampoc no va ratificar el Protocol de Kyoto, ha canviat de bàndol.

sos van signar aquells acords i a hores d'ara pocs els han complerts. Només 36 dels estats industrialitzats que s'hi van comprometre tenen límits d'emissió de gasos d'efecte hivernacle.

Un nou pla de xoc per a l'1 de gener del 2013. Els representants polítics hauran de posar les bases d'un nou text que estableixi el full de ruta per quan s'esgoti aquest període, i caldrà prendre de referència els estudis científics que s'han fet públics darrerament. Aquest document se signarà el 2009 en una nova cimera a Copenhaguen, però el veritable fruit d'aquesta cimera s'assaborirà a llarg termini, quan es comprovi si és compatible d'aturar els efectes devastadors del canvi climàtic amb el dret al desenvolupament dels països més pobres i vulnerables. L'escenari mundial ha canviat radicalment. I avui, sense el compromís de la Xina, l'Índia i el Brasil, que van quedar al marge del Protocol de Kyoto perquè els països rics van considerar injust que paguessin pel consum energètic des-

bordat del primer món, la lluita contra l'escalfament planetari és impensable. A tall d'exemple, a l'Índia cada any s'instal·la la potència energètica de la Gran Bretanya, amb matèries primeres molt contaminants, sobretot el carbó. Per poder pensar en un cert èxit, les emissions de CO₂ hi haurien d'arribar al màxim durant els pròxims 10 anys o 15, i llavors començar el descens, a la vegada que els països desenvolupats haurien d'haver reduït les emissions entre el 25% i el 40% l'any 2020 respecte a les de 1990.

Compensacions econòmiques.

Els nous països emissors de CO₂ han arribat a Bali amb una idea clara: que els països rics han de pagar perquè els pobres mantinguin vius els boscos. El Brasil serà un dels països que més batallarà en aquest sentit, perquè el 1997 no va rebre ajudes per a lluitar contra la desforestació de l'Amazònia. En el cas d'Indonèsia, l'ajuda és necessària per a frenar la desforestació. El cultiu de palma per a biocarburants i els incendis fan que un dels països amb més selva afronti la desaparició de centenars de milers d'hectàrees de bosc cada any.

Els països productors de petroli van arribar a la cimera de Bali defensant-ne el consum a gran escala, però amb un gest de bona voluntat encapçalat per l'Aràbia Saudita. Aquest país ha posat sobre la taula 3.000 milions de dòlars a fi d'investigar tècniques per a emmagatzemar CO₂ i destruir-lo posteriorment.

Per una altra banda, la Xina exigeix grans inversions en energies renovables, aduint que si emet grans quantitats de CO₂ és perquè produeix molts productes contaminants que acaba consumint el primer món. El gegant asiàtic també insisteix en una dada aclaridora: cada nord-americà emet cinc vegades més de CO₂ que un ciutadà xinès i, en canvi, no està sotmès a cap restricció.

L'estat espanyol va aterrar a Bali amb unes aspiracions molt concretes: aconseguir un canvi radical en el sistema d'assignacions de drets d'emissió de CO₂ dels països. També hi va anar amb l'etiqueta de ser el país més contaminant, tot i que en realitat no ho és, sinó que és el país més allu-

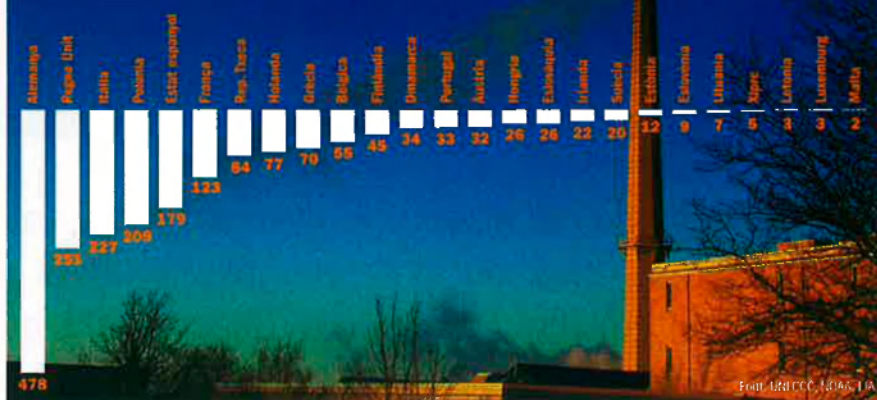
Bush, en l'absoluta soledat

La desertificació d'Austràlia ha estat la responsable del canvi de mentalitat d'aquest país envers la lluita contra el canvi climàtic. Si el 1997 es va negar, juntament amb els Estats Units, a signar el Protocol de Kyoto, ara el nou primer ministre, el laborista Kevin Rudd, ha sorprès tothom anunciant que Austràlia es canvia de bàndol i entra de ple en la lluita contra l'escalfament planetari. Tot un cop d'efecte que s'allunya de la política de l'anterior govern conservador australià, oposat per sistema a signar pactes internacionals. El compromís dels australians deixa el president nord-americà, George Bush, en una situació incòmoda, perquè passa a ser l'únic país industrialitzat que queda al marge del Protocol de Kyoto, tot i ser, amb la Xina, el màxim responsable de les emissions de gasos d'efecte hivernacle. Darrere d'aquestes dues grans potències contaminadores, Rússia, el Japó, l'Índia, Alemanya, el Canadà, el Regne Unit, Corea del Sud i Itàlia encapçalen la classificació de països que emeten més tones de CO₂.

Els Estats Units no s'han mogut ni un mil·límetre de la posició contrària a la lluita contra el canvi climàtic, però la publicació de diversos estudis científics aquests darrers anys ha servit perquè el president ja no gosi posar en dubte, almenys en públic, que el planeta s'escalfa.

Emissions de CO2

Millions de tones el 2006

nyat del compliment dels objectius del Protocol de Kyoto marcats per la UE, que li permetien d'emetre el 2010 un 15% més que el 1990. Els representants espanyols defensen que el barem d'emissions s'hauria de regular no pas per països sinó per càpita. En el cas dels sectors industrials, volen que cada indústria tingui dret a les mateixes emissions per cada unitat produïda, amb independència del territori en què es trobi situada una fàbrica.

Resultats a llarg termini. La XIII Conferència sobre Canvi Climàtic va començar el 3 de desembre amb una reflexió de l'ONU que apunta directament a la responsabilitat i la consciència dels mandatariis mundials. "Una

part important de la solució de l'escalfament del planeta és possible avui dia; el que cal és voluntat política", va sentenciar Yvo de Boer, secretari executiu de l'ONU en matèria de canvi climàtic. De Boer va llançar una pregunta tant o més directa: "Senyors ministres, quina és la vostra resposta política a allò que la comunitat científica diu amb tanta claredat?" La resposta a aquesta pregunta no arribarà pas després d'aquests dies a Bali. La reducció de les emissions que assoleixi cada país a partir del 2013, un cop ha quedat assumit que els objectius del Protocol de Kyoto majoritàriament no es compliran, en serà un bon indicador.

Gemma Aguilera